

30.11.47

אם כן, יקירתי, הארץ לנו היא! השמחה רבה, אך מאידך גיסא אין לדעת מה יביא יום המחר בכנפיו ומה תהיה תגובתם של הערבים... אף אצלכם בודאי היתה השמחה רבה, אכן, דבר נפל, דבר גדול וחשוב ולואי ויהיה טוב בעתיד; נקוה שהכל יבוא על מקומו בשלום וכל הבעיות תיפתרנה בארצנו ועמן אף בעיית העבודה.

7.12.47

לפי שעה עדיין שקט בסביבתנו ולא אירע דבר, אך בדרכים מתקשים בלי הרף והידיעות המגיעות מירושלים מדאיגות ביותר. קשה לשמוע זאת ולהישאר כאן, אך גם כאן עלינו להתיצב ולהיות נכונים ברגע שנידרש וזמן זה בודאי לא ירהק...

העבודה בסרסנד נסתיימה; האנגלים ממהרים לחסל כאן את עסקיהם והעבודה הממשית היחידה בה הם עובדים במרץ ותנופה היא — הסתת הערבים...

30.12.1947

חביבה, כותבת את לי, "היה חזק". יודעת את שכה הרבה עבר עלי שאיני סבור שקיים עוד משהו העלול להפחיד אותי... כותבת את לי שמתרגלים לרע מהר יותר, ושנתרגלתם שם (בירושלים) לכל הקשיים, אבל אל לך לשכוח שיוס"ים הורגים המון יהודים שאנו צריכים להם, כיון שכל אחד מאתנו יפה כנגד עשרות ערבים פורעים... כפי שאת רואה אני משתדל לכתוב עברית, אמנם, זה עוד לא הולך" ותמצאי בודאי שגיאות רבות, אך במשך הזמן אדע אף זאת כהלכה. העיקר שהחשק ללמוד כבר קיים, ואני משתדל...

4.1.1948

חדשות היום גרמו לי שמחה מאחר שביטו הצליחו להכות בערבים. הרי אמרתי לך מאז ומתמיד: "היה טוב", והראיה — מתחילים להתנער ולהשיב מלחמה... השבח לאל, מסביבתנו נסתלקו הערבים, מהיום מתחילים בגיוס ואף עלי להתיצב מחר, כיצד אומרים לאחר הסערה זורחת השמש... ואני מאמין בזאת באמונה שלמה...

10.1.1948

קשה לתאר זאת: 11 צעירים נרצחו ליד ג'ניבנה. את כולם הכרתי, רק המול'שלושם דיברתי עמם, בריאים, צעירים ומלאים

מרץ, ועתה לא נותר מהם דבר... ראיתי את הוריהם; הלב נקרע ממש. אך אין ברירה ואין דרך אחרת... כל מה שנשאר לנו, הוא ללחום ולקוות שיהיה טוב בעתיד, אף-על-פי שלפי מצב-הדברים הנוכחי לא נראה לי שישתנה משהו לטוב במהרה... אך העיקר הוא התקות. בעזרתה עברתי והתגברתי בהיותי במחנה-המוות (בגרמניה) ואף עתה אני מקווה שכולנו נתגבר... גם בימיהם המהנה היינו שרים "הכל עובר פעם"...

11.1.48

היום הובאו כאן למנוחת-עולמים שמונת הצעירים שנרצחו ליד ג'ניבנה. את שלושת הנותרים לא מצאו עדיין. היה זה משהו אינם לשמוע את קינת ההורים השכולים. שוחחתי עם אחד הבחורים שהצליח להימלט והוא סיפר לי שהערבים לא הסתפקו בצורות הכדורים ששלחו בבחורים, אלא התעללו בגופות. ולדאבוננו זוהי רק התחלה של מערכה כבדה וממושכת...

אכן, לרכוש ארץ אין זה מן הדברים הקלים ודבר זה ידרוש מאתנו עוד קרבנות רבים... אך בלבד שנצליח!

12.1.48

זוכרת את בודאי היטב-היטב את הפקפוקים שהיו לי בקשר לארץ בבואי לכאן, אך עתה ברור לי שעד יום-מותי לא אעובנה... ארץ שיש לכושר אותה בדם חללים ולא ארץ המוגסת על כף-היד אין לנטוש! היום הובאו לקבורה שלושת הנותרים, ראיתם בחייהם ובמותם... אין לתאר זאת. כסבור הייתי שאין ביכלתי להודעו, אך ארבע שנים עברו מיום שראיתי את המוות בצורה כזאת...

2.5.1948

למעשה אין אצלי כל חדש. אני בשורות ההגנה וממלא את המוטל על כל אחד ואחד מאתנו. המצב כאן בודאי ידוע לכם — יורים ורצחים, כל הארץ היא חזית אחת גדולה, יום-יום נופלים צעירים וקשה לשאת זאת — אך אין דרך אחרת. עלינו לרכוש את הארץ. מוכרחים! לפי שעה אין לחשוב על העתיד ועל המחר ואף תכניות איננו עורכים. כל אחד שמח שהוא חי ולוחם. המאבק קשה והאנגלים מקשים עליו כפליים, אך סופנו להצליח ובזאת אנו מאמינים!